

Sygn. akt VI U 502/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 05 maja 2022 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. K. (1)

przeciwko (...)w W.

w związku z odwołaniem M. K. (1) od decyzji (...) w W. z dnia(...) roku nr: (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia (...) roku nr: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku do 06 lipca 2020 roku oraz uchyla zobowiązanie do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku do 06 lipca 2020 roku w kwocie 1.642,00 zł.

Sygn. akt VI U 502/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. odmówił M. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku w kwocie 1.642,00 zł. W uzasadnieniu podał, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy odwołująca rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej oraz zatrudniała jednego pracownika.

(decyzja z dnia 15.10.2020 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji, M. K. (1) złożyła odwołanie wnosząc o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres oraz uchylenie zobowiązania do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. W uzasadnieniu podała, że prowadzenie działalności gospodarczej (...) rozpoczęła 22 czerwca 2020 roku, działała za pomocą pełnomocnika J. D., a zleceniobiorcą V. M. zatrudniła dopiero 10 lipca 2020 roku.

(odwołanie – k. 1-4)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 20-21)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca się jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...)

(okoliczność niesporna)

Były mąż odwołującej D. G. zmarł w dniu 6 marca 2020 roku. W dniu 17 czerwca 2020 roku dzieci – J. G. oraz P. G. nabyli spadek po 1/2 z dobrodziejstwem inwentarza po zmarłym.

W dniu 18 czerwca 2020 roku odwołująca została wezwana przez (...) w W. do uiszczenia zaliczki w kwocie 6.552,55 zł w terminie 7 dni pod rygorem niedokonania spisu inwentarza po zmarłym D. G..

(akt poświadczenia dziedziczenia – k. 5-7, wezwanie – k. 8)

W dniu 22 czerwca 2020 roku odwołująca złożyła wniosek o wpis przedsiębiorcy do CEIDG. Założyła działalność gospodarczą pozarolniczą pod nazwą (...) M. K. (1). Jako osobę prowadzącą dokumentację rachunkową wskazała J. D. prowadzącego biuro rachunkowe.

(wniosek o wpis do CEIDG – k. 10-11)

W dniu 25 czerwca 2020 roku odwołująca zawarła z J. D. umowę o świadczenie usług księgowych, gdzie w.w. zobowiązał się do prowadzenia czynności związanych z rachunkowością działalności gospodarczej odwołującej. Odwołująca jako swojego pełnomocnika do dokonywania czynności ustanowiła J. D., który miał za zadanie m.in. przygotowywać umowy.

(umowa – k. 12, zeznania odwołującej M. K. (1) – k. 62-63)

Odwołująca założyła działalność gospodarczą po konsultacji z prawnikiem i biurem rachunkowy, ponieważ miała być ona kontynuacją poprzednio prowadzonej przez D. G. działalności gospodarczej. Odwołująca miała zajmować się głównie wynajmowaniem agregatów prądotwórczych. Motywacją dla założenia firmy była chęć kontynuowania działalności byłego męża, ponieważ firma posiadała aktualne zobowiązania finansowe oraz prowadzone usługi.

W okresie od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku odwołująca nie wykonywała żadnych czynności związanych z działalnością gospodarczą, nie wystawiała faktur, nie otrzymywała żadnego wynagrodzenia za usługi. W tym okresie nie przebywała w miejscu wykonywania działalności gospodarczej - Aleja (...) w W..

(zeznania odwołującej M. K. (1) – k. 62-63, zeznania świadka V. M. – k. 73)

W dniu 10 lipca 2020 roku odwołująca zawarła umowę zlecenia z V. M. na czynności z zakresu obsługi biurowej firmy na okres od 13 lipca 2020 roku do 13 sierpnia 2020 roku.

(umowa zlecenia – k. 13-14)

Odwołująca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pierwszą fakturę wystawiła w dniu 21 lipca 2020 roku. Obejmowała ona wynajem agregatu prądotwórczego J. R.. Faktura nosiła nr (...), nabywca miał zapłacić odwołującej kwotę 3444,00 zł brutto za usługę.

(faktura nr (...) – k. 15)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania których autentyczność nie była kwestionowana przez strony procesu. Sąd również dał wiarę zeznaniom świadka V. M. oraz odwołującej M. K. (1) w całości.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości.

Jak stanowi przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133 ze zm.) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Na mocy art. 17 ust. 1 tej ustawy ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Organ rentowy w sentencji i uzasadnieniu decyzji jak i w samej odpowiedzi na odwołanie powoływał się na art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej wobec czego Sąd skupił się na analizie przesłanek tam zawartych.

Pracą w rozumieniu omawianego przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie. Za pracę zarobkową uważa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Przy czym przy określeniu "zarobkowego" charakteru pracy wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta "w celu zarobkowym". Zdaniem Sądu Okręgowego, wystarczy zatem podjęcie jakiegokolwiek czynnej działalności, zmierzającej do uzyskania wynagrodzenia lub dochodu, by mówić o pracy zarobkowej rodzącej skutek w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego przez ubezpieczonego, który korzystając ze zwolnienia lekarskiego pracą taką podejmuje. Tym samym wykonywanie pracy zarobkowej, niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia ubezpieczonego, stanowi samodzielną negatywną przesłankę (podstawę) utraty prawa do zasiłku chorobowego/ świadczenia rehabilitacyjnego (por. wyrok SN z 2008-10-03 II UK 26/08 opubl: L. wyrok SN z 2018 05 -09 III UK 72/17 L.).

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołująca się w okresie od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku nie wykonywała pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. W tym okresie mimo założonej działalności gospodarczej nie dokonała żadnej czynności związanej z zawarciem umowy o świadczenie usług wynajmu agregatów prądotwórczych, nie otrzymała jakiegokolwiek zapłaty za wykonywanie usługi. W tym okresie nie podejmowała jakiegokolwiek czynności związanej z zatrudnieniem pracownika lub zleceniobiorcy. V. M. zatrudniła na podstawie umowy zlecenia dopiero w dniu 10 lipca 2020 roku, czyli już w okresie kiedy była zdolna do pracy. W okresie spornym odwołująca nie podjęła żadnej czynności zmierzającej do uzyskania zarobku, nie prowadziła negocjacji w przedmiocie zawarcia umowy, czy też nie podpisała jakiegokolwiek umowy. Jedynie w tym okresie w dniu 22 czerwca 2020 roku dokonała formalnej czynności założenia działalności gospodarczej poprzez złożenie wpisu do CEIDG.

Istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.05.2012 r.,

II UK 259/11 (LEX nr 1235838), wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej)

w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych to rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 02.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ocena, czy wykonywana jest działalność gospodarcza należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej. Tym samym samo dokonanie wpisu przez odwołującą nie przesądza o tym, że wykonywała ona pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. O tym świadczyłyby jeśli po dokonaniu wpisu czyli założeniu działalności gospodarczej zawierałaby umowy o świadczenie usług, a także otrzymywała zapłatę za świadczone usługi, a tak nie było. Samo założenie działalności gospodarczej było związane ze stanem wyższej potrzeby ponieważ jej były

mąż posiadał firmę o nazwie również (...) która miała zobowiązania finansowe i aktywne rozpoczęte usługi. Celem odwołującej było zapewnienie ciągłości funkcjonowania tej firmy, podczas gdy spadkobiercami były dzieci jej byłego męża. Odwołująca w sposób całkowicie zrozumiała, aby nie narazić dzieci na uszczerbek finansowy po śmierci ojca, a jej byłego męża chciała aby firma dalej była prowadzona. Podjęła się więc założenia działalności gospodarczej, jednakże w okresie niezdolności do pracy, będąc niezdolną do jej wykonywania nie podejmowała jakichkolwiek czynności celem zarobku. Tym samym nie spełnione zostały przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej i odwołująca zachowała prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Odsetki, z zastrzeżeniem ust. 1a, są naliczane od dnia następującego po dniu wypłaty świadczenia do dnia spłaty. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia;
- 3) świadczenia z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą z ubezpieczenia chorobowego lub wypadkowego, co do których stwierdzono, że w okresie ich pobierania świadczeniobiorca wykonywał w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystywał zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Odwołująca zachowuje prawo do za okres o którym mowa wyżej czyli od 17 czerwca 2020 roku do 6 lipca 2020 roku. Oznacza to, że świadczenie w kwocie 1.642,00 zł wypłacone M. K. (1) nie jest świadczeniem nienależnym i organ rentowy nie może żądać jego zwrotu.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.